

ԵՂԵՐԵՐԳՈՒԹԻՒՆ

ՄԱՅՐ ԱՌ ՇԻՐՄՈՔ ՎԱՂԱՄԵՌԻԿ ԴՍՏԵՐ

Սիրոյ յուշ...

Սերտի փուշ :

Սուգ եմ սուգ եմ մըտել, ճիկեարս խորովի ,
է՛ մահ, յիմ սիրտ մըխեր քո նետ կորովի ...
Դէ՛հ, հըմի սըպանես զիս՝ հոգուս դուշման,
Ու նաֆասըս թորկես լուկ զահրի նըման :

Եկել եմ աշխարհ լաց ու թաց աչերօք,
Սեւ օրեր տեսել, սեւ արեւ ու սեւ հոգ ...
Լուսն ասել են սիպտակ այ, ինչպէս հաւտամ ...
Մուլթն այ ինձ լուս դառել, ապրիլս այ հարամ :

Ո՛հ, բախտիս իմ երնէկ էր՝ երբ մայր էի ...
Ա՛խ ֆէլէկ, գուման էս հալիս կ'անէի .
Յըրվեցիր թըռցիր իմ կենաց սաղըրթներ .
Ջետ չորցած մի տոսախ կամ հողմից յերբ :

Իմ ձեռօք, իմ սըրտիւ՝ կոշտիս այս ներքեւ
Խրփեցի, վախ աւանդ, հոգուս լուս արեւ .
Անգութ սայր գերընդուն կրտրեց զիմ ծաղիկ,
Աշխըրքիս էլ ինչ քեար չոր անպէտ ճըղիկ :

Ձէնեցի, ձէնեցի սըրտով տըխրասուց՝
Մէկ պըտուղ արգընդիս, էգուս մէկ ողկուղ .
Փոշմընցար, Աստուած, ինձ մէկ խընտում ցուցեր ...
Մէկ խընտմի տեղ՝ աչիցս հեղեղ այ պըրծեր ...

Ա՛խ, մէկիկ մ' ինձ չիրմիս բանար սեւ դըռներ,
Ա՛խ թէ մէկ զարթէր՝ դուրս դուխիկս իմ թըռնէր .
Ա՛խ թէ մէկ պագէի թըշներն այն նուռնուռ,
Ա՛խ, համբուր մէկ տայի աչիցըն ֆառֆուռ :

Շուշանիկ, դուխիկս, ո՛հ, թըռար անգուման .
Ճըտվըտուն բիւրըղներդ իսկի խաւրեցան ...
Քենից զուրկ՝ ո՞վ խընտում պի՝ տայ ինձ հերիք,
Քենից զուրկ՝ տո՞ր ծիծաղ պի՝ տեսնեմ մարդիկ ...

Ի՞նչ ծիծաղ, ի՞նչ խննտում... ո՛հ, արունն իմ սրբտին՝
Արցունք այ կը տրեր, ման գայ մարմնուս չորս դին...
Լալու իսկ վայելից զըրկեց զիս Աստուած,
Քար կը արան սըրտիս մէջ սէլեր արտասուաց:

Բաց կապուտ երկնից տակ, առուակաց ջրի քով,
Ոսկեգուն շողկըտան անուշիկ 'ի հով,
Քանց Ադմայ գրախտին՝ էս դաշտիս ծաղկըներ...
Ո՛հ, կայ, կայ նոցա մէջ Շուշընկանս ընկեր:

Չունին գուն իմ աչքին՝ վարդ, մանիչ, նարկիզ,
Քաղցրաձան պըլպուլներ դառն են ակընջիս.
Չով զեփուս չի շընչեր՝ բայց բարկ էրած հով,
Կանընչներ մարգաց՝ մութ տըխուր են տեսքով:

Ա՛խ, չէ, չէ. ինչ համար չեն՝ ծառ, տունկ, աղբիւր,
Չեն ծաղկնաք վառ 'ի վառ հազար ու մէկ բիւր,
Չեն լըռունք, չեն զեփուսք, ձոր, գաշտ, բլուր ու լեռ,
Չեն ուր փայլ, ուր ծիծաղ պըլպըլայ կը գեռ:

Ինչ վայել տուն այ լուկ տըխուր ապալեր,
Արձագանգ իմ սրբտին՝ բըւէն գութաբեր.
Ո՛հ, հանգիստ ես մէնիկ՝ ուր վաքք են, ուր սուգ,
Արասունքէս շաղուած հող ինչ դօշակ փափուկ:

Ա՛խ, չէ, չէ. ինչ իսկի՛ չը վայլին աչեր,
Բայց ողբալ Շուշանիկս այն օրից 'ի վեր,
Երբ անգութ մահ առաւ, խլեց զըրկէս հոգին,
Երբ ցուրտ քուն՝ աչերուն խըփեց լուսն անգին...:

Ո՛հ քունիկ... արծըթի շող կը լըր լուսին
Մինչ յերկնուց կաթցընէ, մինչ փայլկտի ամէն գին,
Ա՛խ, խըփէ և աչիցս իմ էս փայլ հոգս...
Շուշընկանս հետ զարթիմ՝ լուս կենաց առուտ:

ԱՄԻՔ

